

JUHA-MATTI TAMMELA ANTTI LUUKKANEN

Tammi

RAUL

ISKELMÄSANOITTAJAN ELÄMÄ

REIMAN

RAUL

ISKELMÄSANOITTAJAN ELÄMÄ

REIMAN

JUHA-MATTI TAMMELA

ANTTI LUUKKANEN

TAMMI

HELSINKI

QR-koodi julkiselle Spotifyn Raul Reimanin sanoituksia ja sävellyksiä -soittolistalle. Listalle on koottu yli 800 Reimanin laulua.

Teoksen valmistumista ovat tukeneet Suomen tietokirjailijat ry ja Tiedonjulkistamisen neuvottelukunta.

Ensimmäinen painos

© Juha-Matti Tammela, Antti Luukkanen ja Tammi 2025

Tammi on osa Werner Söderström Osakeyhtiötä

Lönnrotinkatu 18 A, 00120 Helsinki

ISBN 978-952-04-6339-7

Painettu EU:ssa

Tuoteturvallisuuteen liittyvät tiedustelut: tuotevastuu@tammi.fi

*Kun muiden töissä aina oli sairaslomalla,
niin yritti hän uralla nyt ikiomalla:
Hän lauluja loi monta vuotta – mutta kevyiksi
ne kauan nähtiin, kunnes vihdoin tehtiin levyiksi.*

*Ismo iskelmäsanottaja raatoi,
istui päivänsä eessä paperin.
Hänet sänkyynsä väsymys vain kaatoi
– parhaat vuodet hän laittoi lauluihin.*

*Hän ihmisille antoi sen, he minkä tahtoivat,
ja mitä sille kriitikotkaan mitään mahtoivat!*

*Ei lauluissa nyt muissa hienoissa ja siveissä,
nääs ollut mitään, mikä kaikuis kansan riveissä!*

Ismo iskelmäsanottaja raatoi...

*Kun Ismo sitten maailmalle sanoi hyvästi,
jo kritikoita puhutteli laulut syvästi:
ei iskelmissä ollut enää mitään vinossa
– nyt Ismolle ne taputtivat kaikki pinossa!*

"ISKELMÄSANOITTAJA ISMO"
SÄV. JA SAN. RAUL REIMAN (JULKAISEMATON)

*Kun astuttu on askeleet
kun on viimein silmäni sammuneet,
niin tahdon tänne jäävän vain
jonkin merkin minun matkastain!*

"KUN ON MIEHET KAAATUNEET"

SAN. RAUL REIMAN (HUHTIKUU 1984, JULKAISEMATON)

”Edesmenneen tekstintekijä Raul Reimanin koko tuotanto pitäisi laittaa uudelleen arvioitavaksi, koska hän on mainettaan parempi sanoittaja. Hän on tehnyt todella suuren elämäntyön suomalaiseen kulttuuriin.”

JUKKA VIRTANEN, *LEVYRAATI*, 1989

”Raul Reiman, tuskin löytyy toista sanoittajaa, jolla olisi niin mittava määrä ikivihreitä lauluntekstejä. Siellä on tosi monenlaisia biisejä. Onnistunut käännösbiisi on sellainen, josta tulee filis, että ’tämmönenhän tämä on aina ollut.’”

OLAVI UUSIVIRTA, *SUOMI SOI*, 2023

Sisällys

Tekijöiltä.....	13
TIEN PÄÄLLÄ –1961	19
TARTTILA 1961–1968	31
TOIJALA 1968–1973.....	49
MASALA 1973–1985.....	73
LOHJA 1985–1987.....	381
 Raul Reimanin sävellykset ja sanoitukset eri kilpailuissa	410
Raul Reimanin teosluettelo	417
Lähteet.....	462
Hakemisto.....	474

Tekijöiltä

”Halo helä Finland” oli syntyessäni heinäkuussa 1982 radiohitti, ja äitini oli ostanut Einin *Jossakin, jos haluat* -casetin Mäkipeuran Essolta Tervolassa. Fyysisesti raskaissa maatilain töissä tuutulaulujen ja iltasatujen sijaan minut ja sisarukseni nukutettiin soittamalla hiljaisella Einin lisäksi myös Katri Helenaa, Lea Lavenia ja Juhamattia, jonka mukaan sain nimeni. Kun opin kääntämään kasetin puolta, kuuntelin kotimaista iskelmäa tuntikausia muiden jo nukahdettua. Opittuani lukemaan huomasin levynkansiteksteissä toistuvan nimen R. Reiman.

Lukion jälkeen suuntasin Oulun yliopistolle pääaineinani kirjallisuus ja suomen kieli. Samaan aikaan heräsi kaipuu 70–80-lukujen iskelmään. Kirjallisuuden professori Liisi Huhtala innostui ajatuksestani tutkia Raul Reimanin sanoituksia ja niiden metaforien välittämää kuvaa Reimanin tuotannon rakkauskäsityksistä. Opinnäytteeni paisuivat lopulta lisensiaatintutkinnoksi. Erityisesti minua kiinnostivat käännöstekstit, jotka jouduin kuitenkin rajamaan aineistoni ulkopuolelle. Nyt elämäkerrassa käännöksiinkin sai uppoutua täysin.

Otin keväällä 2005 yhteyttä Terttu Reimaniin, jonka tapasin samana kesänä. Hän lainasi miehensä koko tuotannon, jota kopioin silmät punaisina kaksi päivää yliopistolla. Pro graduni alkuun kirjoitin pienen elämäkerran Reimanista, sillä olisi ollut hankalaa käsitellä ihmisille tuntemattoman taiteilijan tuotantoa ilman taustoitusta. Reiman kiehtoi sanoitusten ansiosta myös ihmisenä. Elämäkertaan tehdyistä yli 200 haastattelusta vanhimmat ovat opiskeluaikojani.

Kaleva teki kesägradun tekemisestä jutun 29.6.2005 ja haastatteli siihen Huhtalaa ja minua. Se kantautui POP-lehden Juha Rantalan tietoon, ja päädyin avustamaan häntä ja Marko Niemeä *Raul Reiman – Iskelmärunoilija* -teoksen (2006) teosluettelossa. Nyt yli 20 vuotta tehdyn pohjatyön myötä monet asiat ovat Reimanista ja hänen tuotantonsaan tarkentuneet, uutta tietoa ja Reimanin arkistojen ulkopuolella olevia sävellyksiä ja sanoituksia on löytynyt lisää. Vuosina 2004–2009 tehdyt Reiman-aiheiset julkaisut on tehty niillä tiedoilla ja taidoilla, mitä silloin on ollut.

Reimanin tuotantoa tutkiessani minua kiinnosti myös se, miten hän on tekstinsä kirjoittanut. Se innosti sanoittamaan. Saatuani ensimmäisen käännökseni ”Kerro mulle” Einin singlelle lokakuussa 2005 olen sanoittanut monille, myös Reimanin aikakauden artisteille. Se on runousoppien sekä kirjallisuuden ja kielen opintojen lisäksi ennen kaikkea Raulin ansiota.

Jo suomen kielen kandidaatintutkielmani esipuheessa totean, että haluan nostaa esille Reimania ja hänen tuotantoaan sekä nostaa hänen tunnettuuttaan. Koska kandiseminaaria johtanut kielitieteilijä naurahiti tavoitteelleni, ilmoitin tilaisuudessa kirjoittavani Reimanista vielä elämäkerran. Toivottavasti teos tavoittaa nyt hänetkin.

Vuodesta 2005 Terttu, lapset Saija ja Jesse sekä pikkusiskot Pirjo ja Pia ovat vartoneet elämäkertaa. Se on vaatinut oikean elämäntilanteen. Kiitos kärsivällisyydestänne ja vuosien myötä syntyneestä luottamuksestanne ja ystävydestänne.

Tahdon kiittää Raulin lähipiirin, sukulaisten ja ystävien lisäksi kaikkia teokseen haastateltuja koskettavista, avoimista, lämmenhenkisistä ja kiinnostavista keskusteluista ja kannustuksesta. Oli tärkeää kuulla, että Raul on teistäkin kirjansa ansainnut. Elämäkerran tekoprosessissa parhaita asioita ovat olleet juuri kohtaamiset, tarinat – ihmiset. Raul sanoitti kaikille, ja tuntui oikealta antaa kaikkien tavoitettujen Raulin tunteneiden ihmisten kertoa, mitä he haluavat Raulista ja hänen musiikistaan sanoa.

Erityisesti teoksen keskivaiheilla alkaa korostua Raulin työ ja hänen tekemänsä laulut. Se johtuu myös siitä, että Raulin elämä oli yötä päivää sanoittamista, säveltämistäkin jos aikaa jäi. Raul ei työteliäimmässä vaiheessaan pitänyt kunnollista lomaa seitsemään vuoteen. Mukaan on nostettu myös julkaisemattomia Raulin sävellyksiä ja sanoituksia, sillä hänen arkistoissaan on edelleen runsaasti esittäjäänsä etsiviä lauluja.

Kiitän Ulla-Riitta Raitamaata, jonka avulla olen oppinut salapoliksiksi, monenlaisesta eteenpäin auttamisesta Pentti Teräväistä, Ande Päiväläistä, Gugi Kokljuschkinia ja Ulf Ahrenbergia. Sitten kiitän Sirpa Sivosta, Nella Lindqvistia, Elisa Hanazawaa, Kaija-Leena Ogiharaa, Petri Tuunaista, Kristian Kuismaa ja Marja Kortelaista.

Kiitän kustannuspäällikkö Eetu Kauppista siitä, että loit tunteen, että Tammelle on kunnia julkaista Reiman-elämäkerta. Kiitän myös kustannustoimittaja Tuukka Sandströmiä tarkasta lukemisesta ja miellyttävistä kommentteista, Suomen tietokirjailijat ry:tä ja Tiedonjulkistamisen neuvottelukuntaa apurahoista. Kiitän myös Painotalo Ässää Vaajakoskelta upean Raul Reiman -muistolaatan valmistamisesta.

Viimeiseksi tahdon kiittää isääni Perttiä ja äitiäni Anua, joka on alusta saakka elänyt mukana matkaani iskelmän maailmaan ja jota olen voinut vaikeinakin aikoina ilahduttaa kirjakuulumisillani. Kiitän ystäviäni Elisaa, Suvia, Markusta ja Jaakoppia. Marraskuun 2024 helteissä tutustuin Jari Konttiseen, joka on auttanut ja tukenut monin tavoin: Kiitos.

En ehtinyt tavata Raul Reimania. Tertun sanojen mukaan olen kuitenkin Raulin oppinut tuntemaan. Pian tunnette tekin.

Etelä-Haagassa 9.6.2025

Juha-Matti Tammela

K arkkilan torilla kasettikojussa myydään pienen pojan silmiin houkuttelevan näköistä kasettia, jonka kannessa on talvista tietä pitkin kurvaava ralliauto. Sen ensimmäisenä kappaleena on juuri hitiksi muodostunut *Avaa hakas*, jonka diskoiskelmäpoljento on tarttunut hyvin radiosta mieleen. *Hankirallit*-kasetilla kappaletta ei kuitenkaan esitä Kake Randelin, mutta tällaisiin asioihin ei alle 10-vuotiaana tule kiinnittäneeksi huomiota. Kappaleen sanoittajaksi merkitty Raul Reiman kuitenkin herättää mielenkiinnon. Nimessä on runollista soljuvuutta, ja ihan kuin nimen olisi kuullut useasti radiosta päivän iskelmiä soitettaessa.

Kuuntelutottumukset vaihtuvat nuorena nopeasti iskelmistä rockiin, mutta ennen sitä satunnainenkin iskelmien kuuntelija oli ymmärtänyt Reimanin olevan ahkera tekijä. Hänen nimensä nousee esiin toistuvasti ja usein juuri niiden menevimpien kappaleiden yhteydessä: Jonna, Meiju Suvas, Kake Randelin...

Reiman tulee jälleen vastaan, kun sukeltaa syvemmälle suomalaisen kevyen musiikin historiaan. Reiman löytyi myös Prinsessa Kultakutrin kokoonpanosta. Yhtye oli täydellinen mielenkiinnon kohde musiikkihistorian alaviitteisiin uppoutuneelle musiikki-toimittajalle. Prinsessa Kultakutri oli isossa kuvassa jäänyt tunte-mattomaksi, mutta kuitenkin jätti oman jälkensä historiaan kahdella singlelevyllään.

Kun asiaan perehtyi enemmän, hahmottui Raul Reimanin merkitys. Miehen nikkaroimien menestysiskelmien määrä oli valtaisa. Toisin kuin muut sanoittajamestarit Junnu Vainio tai Vexi Salmi, Raulia ei näkynyt aikoinaan julkisuudessa. Varhainen kuolema vain lisäsi

salaperäisyyttä. Raul on myyttisenä hahmona ollut pitkään suomalaisen kevyen musiikin kiinnostavin tekijä, hänen elämäntyönsä puolestaan mainettaan merkittävämpi. Ihmettelin, miksi näin lahjakas mies on voinut jäädä alallaan paitsioon. Tuntui, ettei hänestä tiedetty juuri mitään.

Kun muutin Akaaseen, törmäsin jälleen Reimanin nimeen. Mies oli nuorena asunut Toijalassa ja lähellä Sääksmäen Tarttilassa. Näillä kulmilla Reiman muistetaan hiljaisena ja karismaattisena muusikon-alkuna, jolla oli haave rocktähteydestä. Kuva erityislaatuista tekijästä vain syventyi. Tähän mennessä olin tietysti jo löytänyt hänen syvimpiä tunteita luotaavat surumieliset kappaleensa. Ne, jotka koskettavat kerta toisensa jälkeen. Vuosia kypsytelty idea eteni, kun Raulin leski Terttu näytti vihreää valoa kirjaprojektille. Hän myös vinkkasi Juha-Matista, joka oli niin ikään ottanut vuosien mittaan selvää Raulista.

Kirjaa tehdessä Raulista ja hänen luonteestaan muodostui tietynlainen kuva. Se on ristiriitainen ja traaginen. Raul janosi menestystä mutta omilla ehdoillaan. Hän ei pyrkinyt huomion keskipisteeksi mutta halusi työtään arvostettavan. Vaikka monet hänet töistään olivat kaupallisia menestyksiä, se ei riittänyt. Iskelmäsanoituksia pidettiin lähtökohtaisesti vähempiarvoisina, joutavana riimittelynä. Se kuitenkin vaati valtavan määrän tietoa, tunnetta ja tekniikkaa. Raul päätti ottaa arvostelijoistaan erävoiton silkalla määrällä. Samalla hänestä tuli osa menestysvuosia viettävän suomalaisen iskelmäteollisuuden koneistoa. Mitä enemmän Raul teki, sitä syvemmälle hän katosi tuohon koneistoon. Sen rattaisiin hukkui välillä koko Raulin persoona. Hän antoi lauluihinsa kaikkensa ja puhui itsestään tekstiensä kautta. Siksi on tarpeellista antaa myös kirjassa painoarvoa lauluille ja niiden esittäjille. Näiden laulujen kautta kuva Raulistakin tarkentuu, vaikka hän itse vetäytyikin taka-alalle.

Kaikkien muisteloiden jälkeen piirtyy kuva määrätietoisesta ja kaikkensa antaneesta tekijästä, joka halusi pysyä mysteerinä mutta jättää nimensä historiaan. Jo sen takia oli tärkeää, että tämä kirja tehtiin: tehdä Raul ja hänen merkityksensä näkyväksi, viimeistään nyt osaksi suomalaista iskelmämusiikin historiaa. Raul sanoitti oman

aikansa suomalaisen mielenmaiseman, ei enempää eikä vähempää.

Haluan kiittää erityisesti Reimanin omaisia Terttua, Pirjoa, Piaa, Saijaa ja Jesseä luottamuksesta. Sonjalle ja Vilmalle suuret kiitokset kärsivällisyydestä. Lisäksi haluan osoittaa kiitokset kaikille kirjassa haastatelluille sekä Juhani Vallille, Martti Heikkilälle, Pekka Laineelle, Mikael Mattilalle, Pekka Paloselle, Ari Myllylälle ja Marko Haavistolle avusta sekä Eetu Kauppiselle Tammelta uskomisesta aiheeseen ja kustannustoimittaja Tuukka Sandströmille kirjan viimeistelystä.

Akaan Viialassa 9.6.2025

Antti Luukkanen

TIEN PÄÄLLÄ

—1961

Jos Luoja suo

”Hän ei oikein tahtonut tulla tähän maailmaan.” Lääkärin sanat ovat paljonpuhuvat. Synnytyslääkäri ja hoitajat ovat tehneet täyden työn, että Heikki ja Vappu Reimanin esikoispoika saadaan pelastettua vaikeasta synnytyksestä. Maanantaina 11. syyskuuta 1950 laskettu aika oli jo mennyt, ja Helsingin vanhalla Kättilöopistolla synnytys jouduttiin käynnistämään.

Poikavauva ei syntyessään hengittänyt, ja hoitohenkilökunta joutui elvyttämään pitkään pientä tulokasta – niin pitkään, että he olivat jo valmiina luovuttamaan. Lopulta vaikeuksien jälkeen syntynyt poika alkoi kuitenkin hengittää ja sai hätäkasteessa nimen Raul Tapio Reiman. Varmuuden vuoksi elämänsä ensimmäiset tunnit Raul vietti happikaapissa.

Niin elävästi hänen vanhempansa asiasta olivat kertoneet, että syntymän dramaattisuus jäi vaivaamaan Raulia. Myöhemmin Helsingissä käydessään Raul halusi monesti ajaa Kättilöopiston ohitse. Asia sai myös filosofisia ulottuvuuksia. Vaikeimpina hetkinä hankala maailmaantulo oli vihje siitä, ettei hänen olisi pitänyt syntyä lainkaan.

Läänistä lääniin

Selviytymistaistelua oli Reimanin suvussa koettu aiemminkin. Raulin isänäiti Hilma oli syntynyt Karjalankannaksen Valkjärvellä vuonna 1904. Kuuden lapsen perheessä oli puutetta niin ruoasta kuin vaatteistakin. Lapsilla oli vain yksi kenkäpari yhteisessä käytössä. Ulos mennessä oli odotettava omaa vuoroa tai mentävä paljain jaloin.

Hilma lähti piiaksi 7-vuotiaana. Palkkaa maksettiin rupla kuukaudessa. Palveluspaikasta hän sai ensimmäiset omat kenkensä. Sekään ei auttanut kestäämään epäoikeudenmukaisuutta. Puolen vuoden palveluksen jälkeen talon emäntä moitti Hilmaa, että tämä ei ollut pessyt lapsen pyykkejä riittävän hyvin. Hilma loukkaantui ja lähti kotiin. Jo kahden viikon päästä emäntä tuli pyytämään Hilmaa takaisin töihin. Tuossa ajassa työssä oli ollut jo kaksi apulaista. Nyt Hilman työnjälki kelpasi.

Kansakoulu oli viiden kilometrin päässä ja maksullinen, joten Hilma kävi vain kiertokoulua. Se käsitti kaksi kolmen viikon pätkää opiskelua: yhden syksyllä ja toisen keväällä.

Sisällissodan aikaan Hilman veljet kuuluivat punakaartiin, jonka päämaja oli kymmenen kilometrin päässä heidän kotitalostaan. Punaisilta sai leipää ja perunaa syötäväksi. Nälkään kelpasivat perunan-kuoretkin, joita myös kuivattiin ja jauhettiin leivän joukkoon.

Elämän jatkuminen oli usein pienestä kiinni. Kerran Hilma oli havainnut, kuinka valkoiset olivat räjäyttäneet läheisen sillan. Hän mainitsi asiasta vastaan tulleelle punakaartilaisporukalle, joka otti Hilman kyytiinsä viedäkseen tämän kotiinsa. Kotona odotti vihaisia valkoisten sotilaita, jotka olivat saaneet viholliset tähtäimeensä mutta eivät olleet ampuneet nähtyään 14-vuotiaan siviilin samassa hevoskyydissä.

Hengissä Hilma selvisi siitäkin, että oli tuonut metsästä löytämänsä käsikranaatin kotiinsa. Ei hän tiennyt, mikä se oli, ja laittoi omituisen esineen keittiön hyllylle. Taloon tullut valkoisten sotilas ei tätä uskonut vaan väitti, että kotona kätketään tarkoituksella venäläisaseita. ”Yksi valkoisten jehu sanoi, että hyö panee kaikki teidät seinää vasten ja ampuu”, muisteli Hilma myöhemmin.

Punaista aatetta tunnusti avoimesti myös Raulin vuonna 1900 syntynyt isänisä Otto Reiman, joka 18-vuotiaana meni Hilman kanssa naimisiin. Pariskunta asettui Kanneljärven aseman lähetyville.

Jatkosodan aikaan Otto määrättiin rintamalle poliittisena rangaistusvankina. Turvasäilöön otetuista vasemmistolaisista kootun työpataljoonan tehtäviin kuului esimerkiksi metsätöitä. Otto kertoi

1960-luvulla Raulille välttäneensä täpärästi miinanraivaajaksi joutumisen. Käytettävissä olevasta poliittisten vankien listasta Oton nimeä ei tosin löydy.

Kun evakkomatka Karjalasta sodan päätyttyä alkoi, mukana oli kolme lasta: Kerttu (s. 1925), Heikki (s. 1928) ja kuopus Pirkko (s. 1940). Taakse jäi myös Oton hyvin menestynyt kuorma-autobisnes.

Matkaa uuden rajan taakse tehtiin enimmäkseen mullivaunuissa, ja heikkokuntoisimpien matka päättyi jo ennen määränpäättä. Välillä jouduttiin piiloutumaan pommeilta metsään. Olosuhteet olivat heikot, eikä joka päivä saatu syödäkseen.

Rajan toisella puolella evakkoja kaupattiin eteenpäin kuin lehmä konsanaan. Sille isännälle mentiin, jolle kelvattiin. Reimanien ensimmäinen etappi oli Sysmä, josta perhe siirrettiin Kiikalaan papilaan. Vuoden päästä tie vei Tuusulan Jokelaan.

Yhtä hyvin ei käynyt Oton ja Hilman vanhimmalle pojalle Oivalle. Juuri 18 vuotta täyttänyt nuorukainen haki vapaaehtoisena armeijaan ja päätyi jatkosotaan sissipataljoona 3:n riveihin. Taistelulähetinä toiminut Oiva päätyi lopulta asemasotavaiheeseen Syvärille. Vappupäivän 1944 taistelussa Länsi-Syvärin Kuuttilahdessa Oiva katosi erään toisen sotilaan kanssa ja jäi sille tielle. Alkuun väitettiin, että he olisivat loikanneet. Se ei kuitenkaan ollut todennäköistä siitäkään syystä, että Oiva ei ollut isänsä poliittista kantaa perinyt vaan kuului suojeluskuntaan. Jälkikäteen selvisi, että venäjää puhuva Oiva oli heti erotettu vankitoveristaan ja viety eri vankileirille. Oiva päätyi muun muassa saksalaisten upseerien kanssa samaan vankiporukkaan.

Hilmalle pojan katoaminen oli luonnollisesti paha paikka. Hän ei kuitenkaan jäänyt toimeettomaksi. Hän kirjoitti 1950-luvulla suoraan Neuvostoliiton johtajalle Nikita Hruštšoville sekä myöhemmin tämän seuraajalle Leonid Brežneville ja vaati poikansa välitöntä luovuttamista. Itänaapurista jopa vastattiin hänelle ja väitettiin, että Neuvostoliitolla ei ollut mitään tekemistä Oivan katoamisen kanssa. Silkkinauhoin ja vahaleimoin koristelluissa virallisissa vastauksissa ilmoitettiin, että omat olivat hänet tappaneet. Vasta vuosikymmeniä

myöhemmin selvisi, että Oiva oli kuollut vankileirillä jo ensimmäisen vankeusvuotensa aikana, todennäköisesti teloitettuna.

Hilma ei sitä kuitenkaan saanut koskaan tietää. ”Kyllä se Oiva sieltä vielä tulee”, saattoi hän vielä vuosia sodan jälkeen toivoa ääneen. Kyllä Hilmakin myöhemmin ymmärsi, ettei poika enää tule kotiin. Kun lapsenlapsi Pia jututti isoäitiään 1970-luvun alussa, Hilma kertoi, että ”mulla on neljä lasta ollut, kolme on elossa”.

Sodan jälkeen Reimanien perhe asettui Jokelaan. Kerttu oli jo muuttanut omilleen, mutta kotona asuivat Oton ja Hilman kanssa vielä Heikki ja Pirkko. Kotitalo oli verrattain iso kaksikerroksinen talo aivan pääradan vieressä. Raiteiden toisella puolella oli tulitikkutehdas, jossa toimii nykyään Jokelan vankila. Toisella puolella oli tiilitehdas, jossa Hilma kävi töissä. Töitä oli myös rakennuksella.

Otto jatkoi autoalalla. Nyt hän keskittyi ennen sotia valmistettujen autojen myymiseen. Talon pihassa saattoi seistä kymmenkuntakin menopeliä, joukossa Chevroleteja ja Cadillaceja. Autojen parista työ löytyi Heikki-pojallekin. Hän ajoi taksia.

Heikki oli kiinnostunut jo nuoresta lähtien kuvataiteesta, mutta taideopinnot Helsingissä jäivät nopeasti kesken. Se ei kuitenkaan estänyt häntä maalaamasta aktiivisesti koko elämänsä ajan. Jo 1950-luvulla kodin seinillä oli Heikin omia töitä.

Yhtä lailla innostunut Heikki oli soittamisesta ja musiikista. Tansseissa hän tapasi Pohjois-Pohjanmaan Kestilästä etelään töihin tulleen Rauni Valpuri Kempppaisen, jota sanottiin Vapuksi. Vappu oli syntynyt 1925 ja oli Heikkiä kolme vuotta vanhempi. Heikin nähdessään Vappu oli päättäväisesti sanonut tyttökavereilleen, kuinka ”tuo kiharapäinen on sitten minun”.

Vappu sai haluamansa, ja naimisiin pari meni vuonna 1948. Niinpä Reimanien radanvarsikodissa asui pariskuntia kahdessa polvessa: Heikin vanhemmat asuivat yläkerrassa, Heikki ja Vappu alhaalla. Molempiin asuntoihin oli oma sisäänkäyntinsä. Heikin sisko Pirkko asui myös yhä kotona, vaikka kävi töissä Helsingissä.

Sodanjälkeinen elämä oli aktiivista. Otto ja Hilma olivat paikallisen SKDL:n aktiiveja. SKDL oli tuolloin vasemmiston valtapuolue

ja keräsi vuoden 1958 eduskuntavaaleissa suurimman äänisaaliin. Reimanien yläkerrassa pidettiin kokouksia, ja Hilma kirjasi kokousten pöytäkirjoja mustakantiseen vihkoon.

Poliittinen toiminta oli myös yhdessäoloa, johon kuului tanssimista, soittamista ja näytelmäesityksiä. Vappua juhlittiin työväenjuhlanä erityisesti. Heikki oli usein tilaisuuksien esiintyjänä, kun taas Vappu piti tanssista. Pirkko kuului pioneereihin. Harrastuksista ei tarvinnut potea huonoa omaatuntoa, sillä Otto ja Heikki olivat sodan jälkeen eronneet kirkosta. Niinpä Rauliakaan ei kastettu.

Olisinpa lapsi vieläkin

Vaikeasta alusta huolimatta Raul oli helppo lapsi. Hän oli jo pienenä kiltti eikä hakenut huomiota. Silloin harvoin, kun pientä Raulia jokin kiukutti, hänen eteensä asetettiin Heikin kitara. Sitä räplätessään poika rauhoittui nopeasti.

Kun Vapulle ja Heikille syntyi toinen lapsi Pirjo tammikuussa 1952, sai Raul pikkusiskostaan hyvän kaverin. Lisäksi perheeseen kuului Tessu-koira.

Uteliaille lapsille sattui kummelluksia. Raulia ja Pirjoa kiinnosti, mitä tapahtuu, kun mummon kukkapurkit pudottaa yläkerrasta maahan. Kuului jännittävä ääni, mutta valitettavasti kukkapurkit menivät säpäleiksi. Hilma ei malttanut olla kauan vihainen, sillä uutta multaa saatuaan pelargoniat kasvoivat entistäkin rehevämmin. Lapsia ei kasvatettu rankaisemalla vaan melko vapaasti. Asiaa helpotti sekin, että Raul oli hyvin mukautuvainen. Kun Pirjo joskus purnasi kokemastaan epäoikeudenmukaisuudesta, Raul topppuutteli, että yritetään nyt pärjätä näin.

Utelaisuuden piikkiin menee lasten toinenkin kokeilu. Raul oli kuullut, että kissat putoavat aina jaloilleen, tulivat ne sitten alasmistä tahansa. Niinpä Oton ja Hilman Marri-kissa viskattiin yläkerran ikkunasta maahan. Parin ilmassa tehdyn voltin jälkeen Marri tosiaan putosi jaloilleen ja suhahti nopeasti läheiseen pusikkoon.

AIKANSÄ TUOTTELIAIMMAN ISKELMÄSANOITTAJAN ELÄMÄNTARINA

Raul Reiman (1950–1987) oli ristiriitaisuuksien ihminen, joka pyrki samaan aikaan toteuttamaan kuuliaisesti muiden toiveet ja ilmaisemaan lauluillaan itseään. Laulut tunnetaan, mutta ei miestä niiden takana.

Reiman sanoitti paljon käännösiskelmiä, eikä mikään työ ollut hänelle liian vähäpätöinen. Omia polkujaan kulkenut Reiman halusi rocktähdeksi ja Amerikan listaykköseksi. An-kara työtahti ja riittämättömyyden tunteen ja kunnianhimon välinen taistelu koituivat hänen kohtalokseen. Aikansa tuotteliaimman tekstittäjän elämä päättyi 36-vuotiaana.

Siihen mennessä hän oli ehtinyt kirjoittaa lähes 1300 sanoitusta ja noin 200 sävellystä. Teos kertoo Reimanin tarinan, johon kuului iloja ja suruja ja valtavan työmäärän lisäksi myös nuoruuden seikkailuja ja tavallista perhe-elämää. Samalla teos on katsaus Reimanin näkökulmasta 1970–1980-lukujen iskelmämaailmaan. Kirjaa varten on tehty liki 200 haastattelua.

www.tammi.fi

9 789520 463397

99.1

ISBN 978-952-04-6339-7